

[Kofod-Svendsen]

Vi ser frem til, at bl.a. EF-landene kan spille en mere markant rolle i den arabisk-israelske konflikt. Nogle nye initiativer synes nu undervejs. Vi tillægger det afgørende betydning, at kongeriget Jordan og moderate palæstinensiske ledere på Vestbredden og i Gaza bliver inddraget i disse initiativer. Uden disse to parter aktive medvirken er der ikke udsigt til en fredelig bilæggelse af denne langvarige og tragiske konflikt.

Specielt i den nuværende situation, hvor PLO synes at have mistet reel indflydelse, er det vigtigt, at bl.a. EF-landene presser på for at få en dialog i stand mellem de moderate og forhandlingsvillige elementer på begge sider. Trods markante meningsforskelle mellem arbejderpartiet og Likudblokken synes der med deres regeringssamarbejde at være tilvejebragt en gunstig mulighed for at få et nyt fredsinitiativ i stand. Her må bl.a. EF-landene i samarbejde med USA kunne spille en formidrende rolle.

Det er med stor glæde, vi i kristeligt folkeparti kan konstatere, at det lykkedes at få en aftale i stand, som betyder, at vores u-landsbistand i 1985 vil komme op på 0,77 pct. af bruttonationalproduktet, og det er vort håb, at vi også i de kommende år kan sikre en fortsat vækst i u-landsbistanden, således at vi inden for en kort årrække når op på at yde 1 pct. af vort bruttonationalprodukt. Det er jo det mål, vi har tilsluttet os i FN. Lad os undgå disse årlige diskussioner om bistandens størrelse, så vi i stedet kan koncentrere os om det egentlige: hvordan hjælper vi bedst denne verdens virkelig fattige?

De seneste års u-landsdebat her i tinget har afstukket nogle gode retningslinjer for Danmarks indsats på dette vigtige område. Nu må vi koncentrere os om en stadig mere effektiv forvaltning af bistandsmidlerne. Det er vort håb, at bl.a. debatterne om Danidas rolle i bistandsforvaltningen vil få en positiv betydning i så henseende.

Har man sagt u-landsbistand, må man også sige nødhjælp. De to ting hænger desværre uløseligt sammen. Vi noterer med tilfredshed, at nødhjælpen til de mange sultende i Afrika – trods påstande om det modsatte – kommer frem til de nødstedte, om end stadig i utilstrækkelige mængder. Det er i denne katastrofale situation i Etiopien – men også i andre lande – altafgørende, at der foretages en koordineret international indsats. Intet

land kan løse problemet på egen hånd. Vi må løfte i flok, og her må Danmark naturligvis ikke svigte.

Kristeligt folkeparti går stærkt ind for, at der i denne ekstraordinære situation gøres en markant indsats såvel fra de private hjælpeorganisationers som fra statens side. Derfor hilser jeg regeringens forslag om at yde 25 mill. kr. i kastastrofehjælp velkommen, men det må naturligvis stå lige så klart, at alle gode kræfter nu må sættes ind på at finde langsigtede løsninger for de mange millioner etiopiere og andre, som er ramt af denne tragedie. Med andre ord: den akutte fødevarerhælp må følges op af egentlig udviklingsbistand, af langsigtede programmer. Her må såvel de private hjælpeorganisationer som Danida yde en stor og ansvarsfuld indsats i samarbejde med tilsvarende organisationer og myndigheder i Etiopien og i andre donorlande.

Jeg ville gerne, hvis tiden havde tilladt det, også have kommenteret situationen i både Polen og Afghanistan, men jeg vil kort tilslutte mig det, udenrigsministeren sagde i sit indlæg. Det gælder også udenrigsministerens vurdering af det nordiske samarbejde og EF-samarbejdet, ligesom jeg er helt enig med hr. Bjørn Elmquist om det, han sagde om menneskerettigheder og demokrati.

Lad mig afslutningsvis sige lidt om den sikkerhedspolitiske situation. Efter vor bedømmelse er der intet i den sikkerhedspolitiske udvikling, der motiverer drastiske – og slet ikke ensidige – ændringer eller justeringer i vores sikkerhedspolitik. Vi lægger stor vægt på, at udenrigsministeren og forsvarsministeren fortsætter de igangværende sonderinger i de nordiske landes kreds og i NATO-kredsen vedrørende dette vitale område af vor udenrigspolitik. Men vi må så stærkt, som det er os muligt, advare mod ensidige danske panikløsninger. Intet tyder på, at de i sig selv vil påvirke det sikkerhedspolitiske klima omkring os i gunstig retning. Det kan tværtimod skade vore egne og vore allieredes interesser.

Vi tillægger det, ligesom udenrigsministeren, stor betydning, at NATO-landene med Washingtonerklæringen fra maj måned har bekræftet ligeværdigheden i NATOs to hovedopgaver: afspændingspolitikken og det militære forsvar. Harmelrapportens grundsynspunkter er dermed blevet understreget